KARANTÉNA ÚBS FF UK PRAHA 2020

Letní semestr 2020 začal pro všechny zahraniční studenty Ústavu bohemistických studií jako každý jiný, bohužel tomu tak nezůstalo dlouho. V březnu se tito studenti stejně jako všichni ostatní ocitli v karanténě bez možnosti studovat v prezenčních seminářích, navštěvovat knihovny, účastnit se kulturních akcí. Tito studenti ale navíc netrávili karanténu doma! Byli náhle zavřeni v cizí zemi, s cizími lidmi na kolejích. Protože jsem se nemohli potkávat tak intenzivně, jak bychom chtěli a potřebovali, začali jsme alespoň intenzivně psát a následně on-line diskutovat vzniklé texty. Sborníček Karanténa je výsledkem práce studentů češtiny v semináři Ústní a písemné vyjadřování a podrobně reflektuje jejich vnímání covidového semestru. Najdete zde překvapivá zastavení, úsměvné postřehy, ale také zdrcadlo nastavené zemi, v níž karanténu strávili.

Ať se Vám hezky čte!
Svatava Škodová

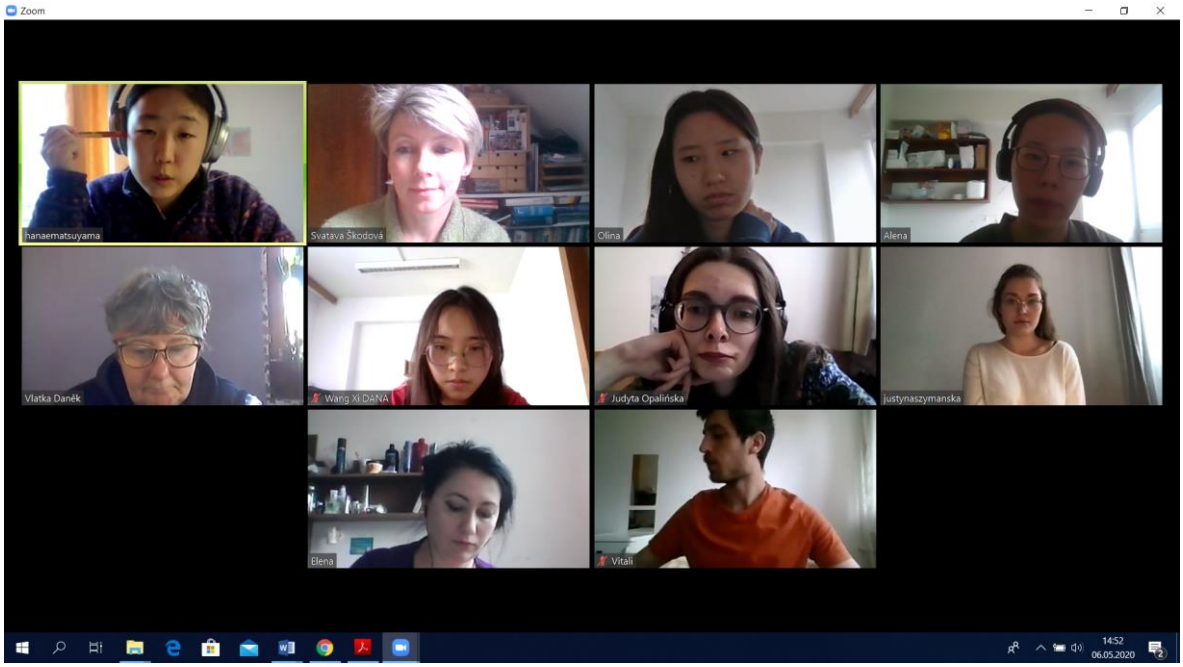

OBSAH

Hanae Matsuyama ·····DENÍK JEDNÉ STÁŽISTKY

Vlatka Daněk ·····KOŠILE, ŠÁTEK, BRÝLE

Judyta Ewa Opalińska ·····ANNA KARANTÉNOVÁ

Aili Yu ····· ROUŠČINO VYPRÁVĚNÍ

Xi Wang ·····POCHOPENÍ

Elena Bondareva ·····ZATRACENÁ SNĚHURKA

Vitali Brezhnev ·····KE KORONAVIRU

DENÍK JEDNÉ STÁŽISTKY

HANAE MATSUYAMA

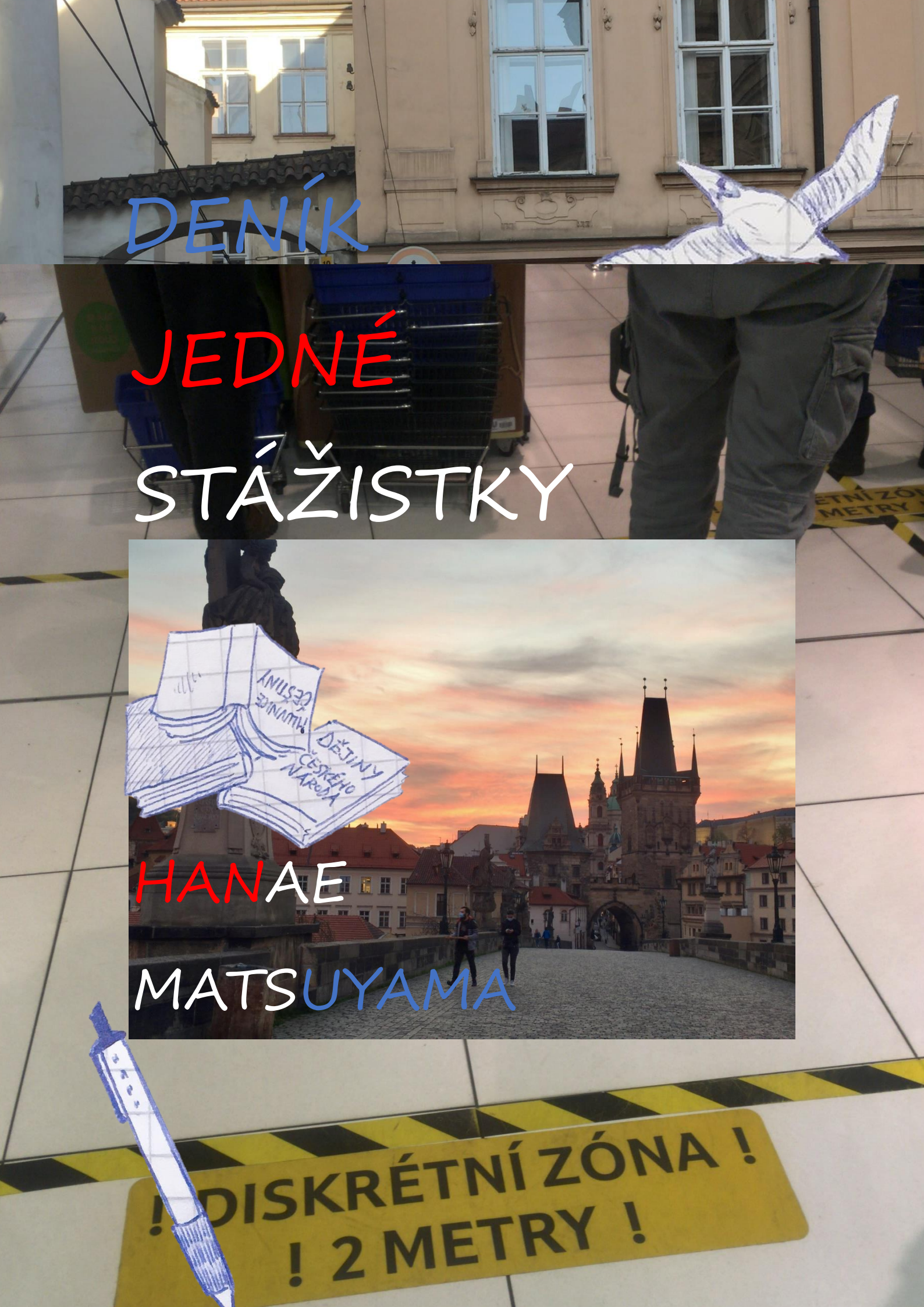

DENÍK JEDNÉ STÁŽISTKY

HANAE MATSUYAMA

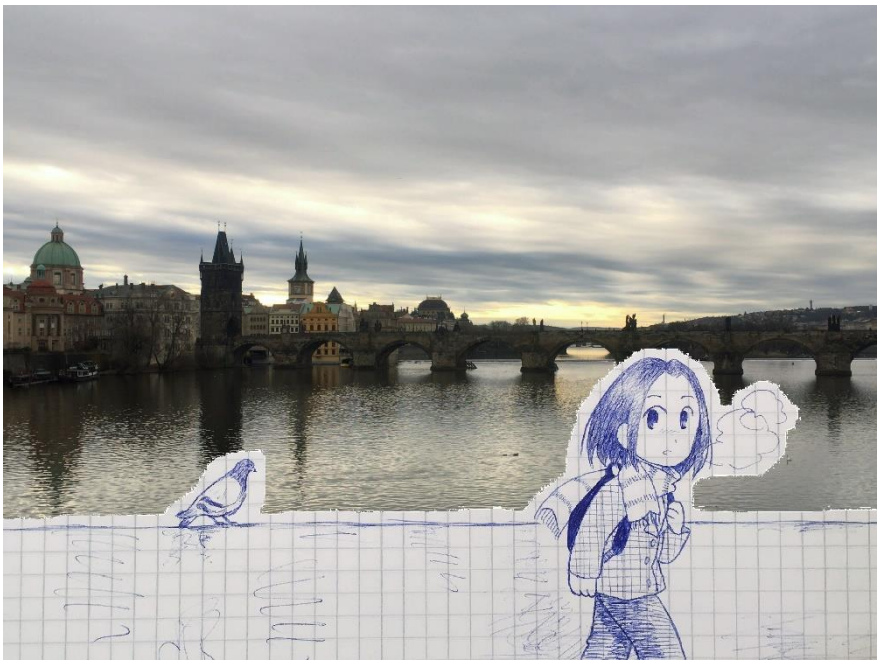

9. ledna

Poslední výuka zimního semestru. V tomto semestru jsem měla opravdu hodně práce a neměla jsem čas na přemýšlení. Můj rozvrh byl totiž plný přednášek. A všechno jsem měla z češtiny pro cizince a lingvistiky. Říkají, že abysme se naučili nějaký jazyk, musíme se vyznat v dějinách, kultuře a mentalitě národa žijící v dané zemi, ale nemám tolik zájem o historii ani literaturu. Teoreticky vím, že ty obory jsou vzájemně úzce spojeny, ale prostě se mi je vážně studovat nechce. Vždyť jsem pořád měla trojku z historie a literatury, nemám z toho dobrý pocit. Podle mého názoru nemá cenu hledat nějaký hluboký smysl v literatuře. Nemůžeš se dozvědět, co si autor tehdy myslel nebo jaký měl pohled na svůj život, že? Na rozdíl od korpusu nemám v románu žádnou odpověď. Je to pro mě ztráta času a stačí mi jenom čeština a lingvistika.

Prý že v jednom regionu v Číně zjistili neznámý virus. Ale i když sem pořád jezdí turisti z Číny, myslím, že jsme v pořádku, protože Česko je docela daleko od toho ohniska.

29. ledna

Ráda přecházím přes Vltavu. Taky dneska jsem vystoupila na Malostranské a pokračovala přes most na Filozofickou fakultu. Vítr jemně pohladí moje tváře.

Pokaždé, když přecházím Vltavu, vzpomínám si na první dojem ze dne, když jsem přijela do Prahy na roční výměnné studium. Tehdy jsem měla v hlavě jen jazyky a jazykovědu. Byla jsem plná nadějí, cílů, byla jsem sebevědomý a pracovitý člověk. Chtěla jsem se pěkně naučit česky, číst dobrovolně hodně knížek o lingvistice a prostě moc studovat. Ale dnes jsem být takovou ideální studentkou už přestala. I když jsem na univerzitě aktivní jako rybička, doma lenoším jako blecha. To opravdu chci přestat dělat, ale neumím to. Dokonce si nejsem jistá, proč češtinu a lingvistiku studuju. I když se česky pořád učím plynně, mám pocit, že mi něco chybí. Možná jsem trochu unavená.

4. února

Včera jsem napsala poslední zkoušku z fonetiky a fonologie češtiny! Hurá! Jsem ráda, že budu moct konečně trochu odpočívat.

Stále u sebe na koleji lenoším. Nemám sílu na přečtení odborných knížek. Rozhodla jsem se, že budu číst alespoň dvě knížky za měsíc, ale po tom, co jsem přijela sem do Česka, jsem to nikdy neuskutečnila. Prý to není kvůli únavě. Začala jsem sama o sobě pochybovat, jestli mě jazykověda opravdu baví.

16. ledna u nás v Japonsku zjistili prvního pacienta s novým virem, a prý taky v jižním Německu je už nemálo nakažených lidí, ale naštěstí v Česku momentálně nemáme ani jednoho. Máme dostatek roušek a dezinfekčních potřeb. Tak žádné velké obavy nemám.

(Naše výuka bude v letním semestru probíhat v nové budově na Příkopě.)

28. února

„Čas jako by se zastavil."

Našla jsem tu větu v nějaké reklamě v tramvaji. Myslím, že je to pěkné a užitečné. Prostě se mi to líbilo a přepsala jsem do svého deníku.

29. února

Byla jsem v národním divadle na české klasice, na Kytici. Bylo to moc zajímavé a představení mělo zvláštní atmosféru. Bohužel neměli tituky, tak jsem moc nerozuměla. Hlediště bylo plné diváků, ale moc jsem se nebála, protože zatím na českém území koronavirem nakažený člověk není. I když v jižním Německu je nemálo pacientů, moje česká kamarádka a profesorka mi říkají, že se nemusíme obávat, protože v Česku máme dobrou hygienu.

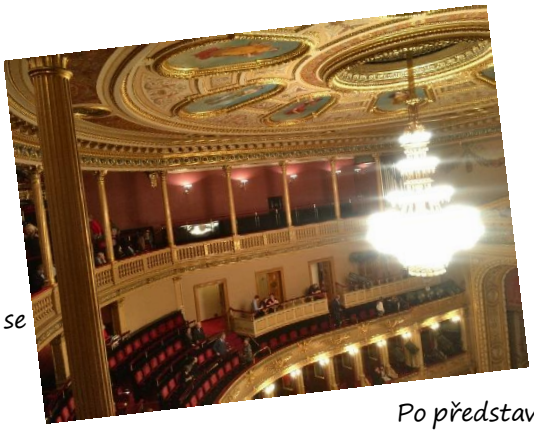

Po představení jsem si zapomněla koupit jeden suvenýr, který jsem dlouho chtěla. Ale koupím si to později, až přijdu na příští představení. Už mám další objednané představení v březnu: Jení pastrokyňa od Gabriely Preisové. Divadlo nemá nožičky a ještě mám čas. Vracím se do Japonska na konci června, tak to určitě stihnu.

(fotografie: Interiér Národního divadla. Tehdy jsme se ještě mohli shromáždit.)

3. března

Bojím se rozšíření koronaviru. Dezinfekční gel na ruce a roušky jsou vyprodány. Přišla jsem příliš pozdě. Tento víkend poprvé zjistili tři pozitivní případy nákazy koronavirem. A potom jsem spěchala do několika lékáren a drogérií. Ale už nebylo skoro nic. Marně honím bycha. Nemohla jsem si představit, že se za několik dnů k nám dostane ta epidemie. Poprvé v životě jsem zjistila, že má pravdu přísloví „nemoc na koni přijíždí".

11. března

Univerzita byla uzavřena. Jsem zmatená, nevím co dělat. To by bylo nebezpečné zůstávat tady v Praze, protože pokud budu nakažená a půjdu do nemocnice, určitě bych nemohla projít bez jazykových problémů. Jsem sama v cizině. Pokud se ale vrátím do Japonska, to bude taky nebezpečné, protože budu muset vydržovat dlouho v namačkaném letadle, navíc v mém domově

Tokiu je mnohem více lidí než v Praze a tam přísné opatření jako u nás nemají.

(To bylo poslední společní oběd s kamarádkou v menze.)

12. března

Cítím se, jako bych měla opravdu zlou noční můru. Nemůžu věřit, že už neuvidím milé kamarády a profesory, a nebudu moct chodit do knihovny, což patřilo k mým nejdůležitějším posláním během pobytu v České Republiky. Chtěla jsem hledat knížky, které budu potřebovat při psaní bakalářské práce.

15. března

Lituju, že jsem nebyla pilnější a neposlouchala profesory pozorněji, a nejezdila na výlet do pěkných městeček mimo Prahu, která jsem dlouho chtěla navštívit, ale na která jsem dosud neměla čas. Ach, jak je klidný normální život křehký! Že je velké štěstí mít dovoleno chodit každý den do školy nebo na nákup, se dozví až po tom, co je to všechno zničeno.

17. března

Situace se rychle mění. Dnes byl ohlášen nový zákon týkající se mimořádného opatření, a prý to roste, všechno je čím dál tím přísnější. Ale Češi si na to tak nestěžují (na rozdíl od Japonců!), nepanikaří a pokračují v životě, tiše, jako normálně.

18. března

Byla jsem v antikvariátě nacházícím se v centru Prahy, abych si vzala objednanou knížku. Pán pracující v tom antikvariátě byl moc hodný a upovídaný.

„Odkud jste? Možná z Japonska?“

„(Jak to ten pán poznal...?) Ano, jsem z Japonska, studuju na univerzitě v Tokiu.“

„Aha, no, před asi dvaceti lety ňáká univerzita právě v Tokiu objednala obrovský počet knih. A zabalili jsme všechny do balíčků, posílali to letadlem… bylo to jako hromada, a opravdu drahý! Jenže si už nepamatuju, která univerzita to byla, přece je to dávno…! A co studujete, máte ňákej plán v budoucnu? Překládáte český knížky?“

„No… studuju lingvistiku a bohemistiku, ale ještě nevím, co chci dělat v budoucnosti… Zatím bych ale chtěla pokračovat dále ve studiu…“

„Ha, ha, to je skvělý, ovládáte češtinu pěkně! (Podal mi objednanou knížku) Taky je vaše objednávka, i když všechno zavřeli, můžete se učit doma! Ať se vám všechno daří! *Arigato, Sajonara*!“

„(překvapivě) Ano, děkuju Vám, mějte se hezky, *Arigatógozaimasu*!“

Bála jsem se, že se ke mně někteří lidé budou chovat zle kvůli tomu, že jsem Asiatka. Četla jsem totiž hodně o šikanování a násilí na Asiatech v západoevropských zemích anebo v Americe.

Lidé prý jim křičí, ať se vrátí do „Číny“, nesnaží se ani rozlišovat mezi různými asijskými národy a nakonec všechny berou jako virus. Dokonce jsem četla několik článků o tom, že Japonci žijící ve Francii, Německu, Americe a dokonce v Izraeli byli cílem nadávek, prožili násilí a dokonce jim někteří říkali „vrať se do své země, ty koronavire!“ Ano, chápu, že kdykoliv uvidíte nějaké Asiaty, vzpomenete si na koronavirus. Ale dosud si ze mě nikdo nedělal legraci, ani v obchodech, ani na poště. Češi, chtěla bych se Vás zeptat, proč snášíte ve Vaší zemi Asiaty?

21. března

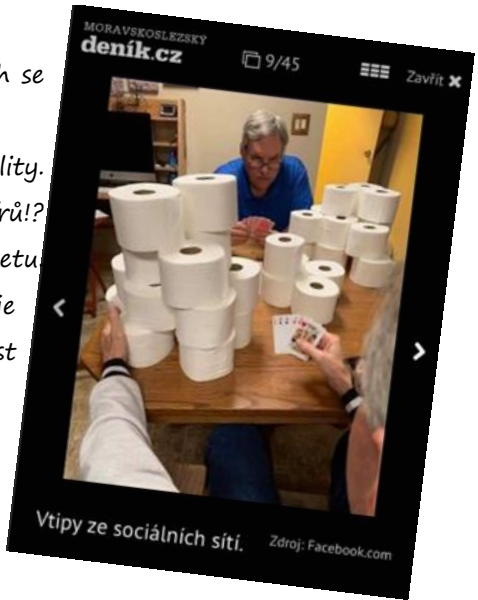

Hledám vtipné koláže týkající se koronaviru, abych se nezbláznila. Najednou jsem našla takový obrázek.
Chvilku jsem se smála, ale hned jsem se vrátila do reality. Cože, i Češi si začali shromážďovat tuny toaletních papírů!? Za minutku jsem už spěchala do nejbližšího supermarketu. Ale překvapivě ještě jich byla hromada. A navíc, i když je citelné, že si lidé nakupují více než obvykle, bylo stále dost

trvanlivých potravin a žádné poličky nebyly prázdné! Češi, proč nepanikaříte tak jako třeba v Německu, Americe, Itálii anebo v Japonsku? (Potom mi řekla česká kamarádka, že vyprodáno je droždí.)

23. března

Ty dvě otázky pro mězůstávají nevyřešené: první: Proč Češi nediskriminují Asiaty? A druhá: proč Češi nepanikaří, nenakupují si jako křeček a dodržují přísná opatření? Zeptala jsem se dvou známých Čechů, holky a kluka a dostala jsem zajímavé odpovědi. Na první otázku odpověděla holka takto: ,,Češi mají obecně malé zásoby jídla, takže teď koupili ještě jednou to samé množství a jsou v pohodě, nekupují tuny věcí. Druhý důvod asi budou peníze – v západní Evropě jsou lidé bohatší a mohou si dovolit koupit hodně věcí najednou. Češi nejsou tak bohatí a spíš šetří, proto raději koupí to samé množství, ale po menších částech, než všechno najednou. Také tolik nepanikaříme. Mnoho lidí, které znám, to bere rozumně – nakoupí si, ale nedělají obrovské zásoby.“ A kluk mi odpověděl takto: ,,K první otázce o Asiatech - Převážně se tady lidé z Asie berou, jako každý jiný člověk, na kterého můžeš narazit kdekoliv, obzvláště tady jsou známí pracovitostí.(třeba vietnamské obchody večerky) Proto v podstatě s nima nemají Češi problém, Asiaté se chovaj slušně, jsou pracovití, spolehliví a nedělají problémy. Po pádu východního bloku se sem nastěhovala hromada Vietnamců a otevřeli si obchody, takže mladá generace si na ně zvykla a stará generace je názoru: "Pracuješ? Chováš se slušně? Neděláš problémy? Tak je vše v pořádku.". A k té druhé - Asi bych řekl, že to je pro Čechy typické, spíše bereme věci více v klidu a když se zamyslíme nad tím logicky, tak důležitější jsou spíše potraviny než toaletní papír. Další důležitou roli asi hraje to, že situace tady se nebere nijak moc panicky, sice jsou opatření větší, ale nakoupit stále můžeš a lidé si nechtějí zbytečně nahromadit tunu toaletního papíru, spíše je důležitější jídlo.“

(V supermarketu je dost trvanlivých potravin a toaletního papíru.)

24. března

Potom jsem stále přemýšlela o těch věcech týkajících se chování Čechů. Zdá se mi, že důležitý klíč má taky historie. Na první otázku o diskriminaci bych odpověděla, že kdo se dívají na nás spatra, jsou spíše hlavně západoevropské země, které v minulosti měly kolonie po celém světě. Tehdy ty kolonizované oblasti v Asii a Africe atd. byly daleko od civilizace a připadaly těm Evropanům docela divoké, a dokonce začali tamní obyvatele používat jako otroky pro pracovní síly. Moje maminka mi napsala emailem, že když japonská ekonomika se dostala na vrchol na konci 20. století a byli jsme bohatší, než jsme dnes (starší generace mají po té době dokonce nostalgii), Japonci jezdívali do západní Evropy a nakupovali si tam drahé značkové obleky, tašky nebo boty, a to bez snahy rozumět tamní kultuře nebo řeči. To se ovšem těm zemím nelíbilo a nazývali nás „ekonomické opice." To mě docela překvapilo, protože jsem se narodila až po rozpadu té ekonomiky a ani jsem nevěděla o tom, že nám takhle říkali. Musím bohužel přiznat, že oni od začátku na nás dívají spatra, nemají nás rádi a asi myslí, že jsme nějaké civilizované opice.

Když si ale vzpomeneme na českou historii, je nám jasné, že Češi nikdy neměli kolonii (naopak dlouho podléhali jinému národu anebo zemi). Teď se mi zdá, že speciální pohled na Asii mají naopak ty západní země, zatímco možná Češi nejsou tak arogantní nacionalisti.

A myslí, že jako odpověď na tu druhou otázku bych mohla uvést, že Češi zažili komunismus. To byla doba omezení a to včetně samozřejmě nakupování, a nedostatek potravin nebyl ojedinělou událostí a všichni museli poslouchat a dodržovat to, co vláda říká, jinakby pro ně nebylo možné žít. A údajně také v Polsku a Bulharsku je ještě dostatek zboží (zjistila jsem si od kamarádek v tamních zemích), což by mohlo být pevný důkaz. Tady v Česku ještě žije nemálo takových generací, které prožily tu speciální dobu, což podle mého názoru vede k přísnějšímu dodržování zákona, rychlé reakce všech opchodů a zejména dodržování klidu místo paniky, na rozdíl od ostatních národů, které takové období nikdy nezažily. Anebo bych možná mohla říct, že takový český způsob myšlení rostl napříč jejich dějinami, kde zažili rychlé změny režimu, rozkvět, rozpad, cizí vládu a samostatnost.

Samozřejmě jen tyhle věci důvodem nebudou a možná od začátku Češi byli nepanikařící národ, ale mám silný pocit, že dějiny mají klíčovou roli v tomto mimořádném momentě. A stydím se, že jsem dosud nedbala na historii a jenom myslela na český jazyk.

(fotografie: procházející se lidé, v parku blízko koleje)

29. března

Někdy se neumím uklidnit. Mos se zlobím na to, že jak japonská vláda, tak Japonci se rozhodují a reagují moc pomalu na současnou situaci. Je pro mě úplně neuvěřitelné, že ještě neohlásili mimořádný stav ani neuzavřeli obchody, i když je už nemálo pacientů. Žáci zatím mají jarní prázdniny a vláda prodloužila den otevření škol. Ale když uzavřeli několik škol, ti, kteří pracují v továrnách vyrábějících obědy pro žáky, si moc stěžovali, že by nebylo dobré, kdyby měli ty zbytky jídel vyhodit, a že ztratí práci a nebudou dostávat plat. To je podle mě bláznivý názor. Ty podniky a pracovníci nemilujou žáky, ale peníze! Jenom myslí na sebe! Ale kdo v budoucnu budoe podporovat naše hospodářství? A prý se stále shromážďují v parcích a centru, chodí společně na veřeři po práci a někteří ani nenosí roušku v namačkaném vlaku. I když vláda nic nepřikázala, s ohledem na světovou situaci, je samozřejmé, že bysme měli omezovat nepotřebné nákupy a aspoň si zakrývat nos a ústa. Jsem trochu zklamaná z Japonska. Nikdy jsem neviděla, že Japonci jsou tak bezohlední, sobečtí a nic nedělají, dokud nám vláda něco přikáže. Moji rodiči nejsou už mladí a mám o ně velké obavy.

(fotografie: Obdivuju, že tady v Česku je přísné opatření i v supermarketu!)

5. dubna

Protože mám více volného času, začala jsem číst romány a komiksy a

dívat se na animované filmy v češtině. Připadá mi to zábavnější a zajímavější, než jsem očekávala, a začala jsem objevovat jazykové rozličnosti. V japonských románech, komiksech a filmech používají lidé různou japonštinu podle pohlaví, věku, období a povolání, třeba mluvu chlapeckou, dívčí, mládeže, stáří, nářečí, mluvu doktorů a samurajů a další. A navíc máme různá osobní zájmena pro muže, ženy, stáří a tak dále. Předtím jsem se domnívala, že na rozdíl od japonštiny rozlišování stylů češtiny nebude tak výrazné. Ale všimla jsem si, že někteří moc používají „sprostá slova," zatímco jiní mluví nějak archaicky, nebo spisovně. Otevřela jsem na stole dlouho ležící knížku o jazykovědné bohemistice, abych si ještě jednou zjistila, jaké jsou rozdíly mezi spisovnou, nespisovnou, hovorovou a obecnou češtinou a jaká máme česká nářečí. A abych si všimla, když třeba ve filmu mluví nějaký král moc archaicky, potřebovala bych se taky vyznat v historii českého jazyka. Mám pocit, že se už nebojím tlusté odborné knížky z lingvistiky nebo dějin, protože se chci více dozvědět o češtině, cítit se stejně jako Češi při čtení různých spisů a především si užívat české knížky.

(fotografie: Velikonoce sama doma)

7. dubna

Vláda Japonska nakonec ohlásila, že neotevřou školy až do 6. května. Tuším, že to bylo příliš pozdě.

14. dubna

Zabalila jsem už nepotřebné věci kolem sebe, přivezla jsem ty balíky na nejbližší poštu a všechny jsem poslala do Japonska, abych byla kdykoliv připravena na návrat domů. Při tom mi moc pomáhala moje česká kamarádka bydlící v Praze. Bez její pomoci bych nedokázala přivézt tak velké krabice najednou. Myslím, že je jeden z nejhodnějších lidí, které jsem dosud potkala a já jí opravdu děkuju. Můj pokoj teď vypadá trochu prázdný, ale čistější.

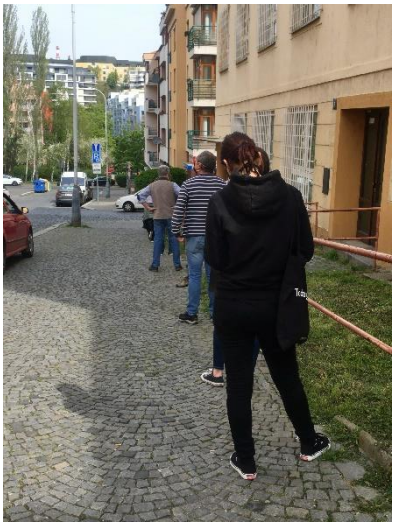

(Vždycky před poštou je taková dlouhá fronta...)

15. dubna

Našla jsem zajímovou internetovou stránku „Čeština 2.0“, kde najdeme nově vytvořená slova v češtině. Skoronavirus, na adama, nemaskačenko, mateřírouška, nákazník a spousta dalších... Dříve jsem se učila ve výuce o etymologii, že slovní zásoba odráží historii, čili co tehdejší lidé zažili. Takže když lidé po dvou stech letech se dívají na slova z 21. století, určitě se dozvědí, že před dvěma sty lety pandemie koronaviru zničila náš život a hospodářství. A co v japonštině? Hledala jsem na internetu a našla třeba „コロナ不況/korona recese (hospodářský pokles kvůli koronaviru)“, „コロナ離婚/korona rozvod (rozvod kvůli koronaviru),“ „コロナ DV/korona DV(domácí násilí kvůli depresi z koronaviru)“ atd... Hodně z nich mi připadá pouze negativní a vážné, zatímco české neologismy jsou většinou humorné a spíše zmírňují společenské napětí. Tady se zase odráží rozdíly v myšlení nebo mentalitě mezi dvěma národy a můžu říct, že v obou společnostech humor hraje jinou roli. (Jak jsem už zmínila, Japonci si neradi dělají legraci a spíše se snaží brát věci vážně.)

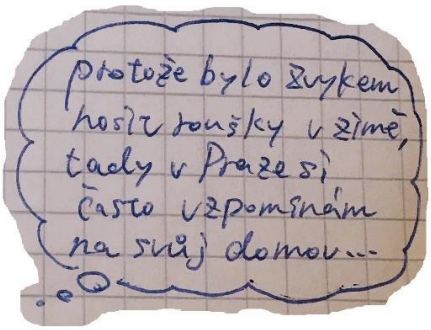

16. dubna

Ahoj Hano z předminulého měsíce.

Možná tomu nedokážeš uvěřit, ale už nechodím na univerzitu, ani nepřecházím přes Vltavu. Žádná výuka, shromáždění s kamarády, ani výlety. Všechno bylo najednou uzavřeno. Před měsícem jsem byla zoufalá, protože počet pacientů se vůbec nepřestával růst, ba naopak stále stoupal. Naštěstí se ale tento týden nakonec začal snižovat. Myslím, že Češi to nějak zvládli. Je to trošku podivné, ale jsem na to velice hrdá.

Jak jsi kdysi přepsala do svého deníku, čas jako by se zastavil. Ano, přesně tak. Ale potřebovali jsme chvilku, abysme přestali, přemýšleli a probudili se. Já bych řekla, že v pravdě jsme nikdy nepřestali jít dále. Myslím, že mnozí si všímají, že bysme měli být schopni se sami o sebe starat a vydělat si na chleba (pro mě na „rýži"), nebát se velké změny a být schopni si představovat budoucnost. A každý z nás se alespoň naučil něco z téhle noční můry.

A to taky já. Zažila jsem hodně obtíží během svého pobytu v Česku. Ale čím více zažívám svízelů, tím více mě to okouzluje. Ten pocit se neměnil od prvního pobytu na zimní jazykové škole, když jsem sem přijela poprvé v životě. Mně se zvláště líbí rozdíly mezi Českem a mou rodnou zemí, a to tentokrát rychlé, ale klidné reakce na měnící se situaci a nepanikařící postoj.

Pod nouzovou situací se dozvíš něco dlouho skrývaného. Je mi smutno, že Západoevropani dodnes nás nemají rádi a u příležitosti téhle pandemie nás diskriminujou. A to zase tolik, protože my Japonci máme rádi Evropu. Dozvěděla jsem se, že ideální moderní svět bez diskriminace nelze usktečnit a my lidstvo zůstáváme dikové stejně od starověku.

Stále pomalu studuju. V zimním semestru ses ty bála, že už nemiluješ lingvistiku. Nejsem si tím ještě moc jistá ani nevím, co chci dělat v budoucnu. Ale beru to jako čas, když začnu přijímat, že možná budu hledat práci ne úplně akademickou, po které jsem dlouho toužila, ale která je spojena se zahraničím nebo nejraději Českou republikou, anebo prostě cizými jazyky. Neber to jako něco odrazujícího, pokud nedostaneš místo na univerzitě, ale vyber si práci, která tě opravdu zajímá. Neboj se změny.

18. dubna

Někdy ještě lituju a lámu si nad tím hlavu, proč jsem se právě v tomto roce narodila, přihlásila se k ročnímu studiu na Karlovce a mám zrušenou skoro všechnu výuku celého letního semestru. Ale kvůli tomu, se mi nikdy Česko ani můj život tady v Praze líbit nepřestal. Je to docela ironické, ale kvůli těm týdnům, kdy jsem žila jako v doupěti spící medvěd v zimě, jsem se dokázala více dozvědět o české zemi, jazyce, kultuře a mentalitě místních lidí. V krizové situaci dokážeme přemýšlet a být moudřejším člověkem. (Ale kdykoliv vidím svou fakultu, to mi vhání slzy do očí...)

21. dubna

Procházka po okolí. Bylo hezké počasí. Procházím, jako by to bylo poslední rozloučení, abych nelitovala a marně nehonila bycha. Praho, jsi tak překrásná. Miluju tě Česko, včetně toho, co se mi líbí a nelíbí. Tuším, že den mého návratu domů není daleko. Ale nepláču na rozloučenou, vždyť žiješ stále v mém srdci. Vltava pořád září v mojí vzpomínce, a moje duše noc za nocí bloudí po malebných uličkách ve Starém městě. Na shledanou Česko, ale zas se k tobě vrátím.

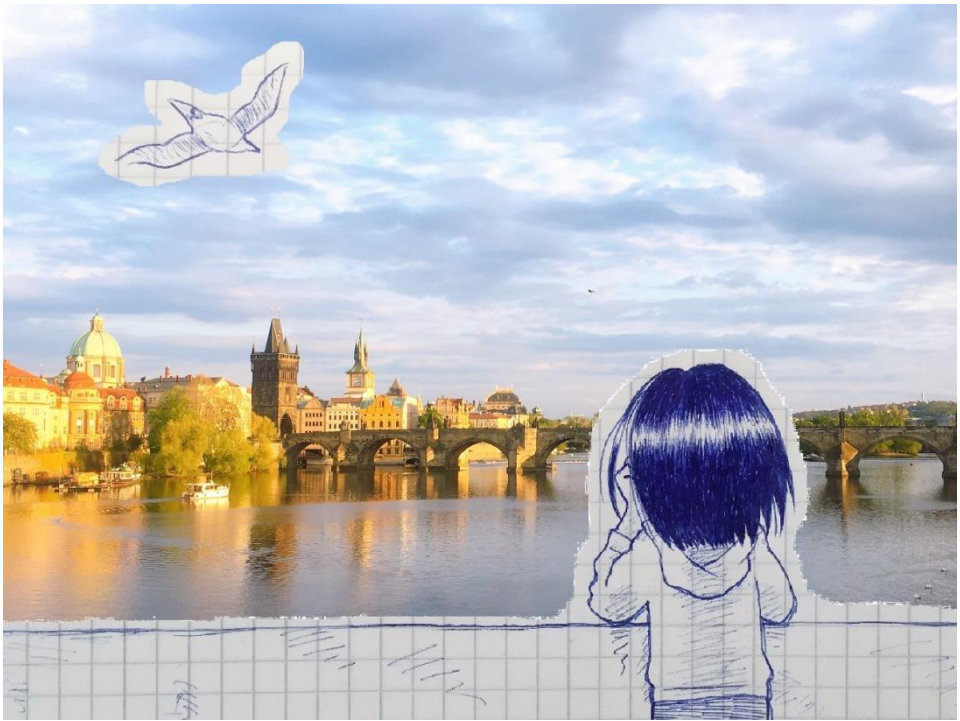

MEDAILONEK

HANAE MACUJAMA

Narodila se v Japonsku v 1998 (nyní 21 let). První zkušeností s Českem byla výstava Alfonse Muchy v Tokiu. Od té doby se zajímá o české umění, ilustrované knihy a postupně i o jazyk. Od roku 2017 studuje češtinu na Tokijské univerzitě mezinárodních studií (TUFS). V roce 2018 vyhrála první místo v soutěži v českém jazyce na ambasádě ČR v Tokiu, kde získala stipendium na LŠSS, 2019 v Olomouci.

V září 2019 nastoupila na roční výměnné studium na Univerzitě Karlově v Praze, kde má ale zrušenou skoro všechnu výuku letního semestru kvůli koronaviru, což ji eventuálně inspirovalo k napsání díla do tohoto sborníku. Zabývá se bohemistikou a lingvistikou, a má zájem nejen o český jazyk ale i o další světové jazyky, zvláště slovanské, dále finštinu, estonštinu a litevštinu.

Ráda sama něco vytváří, píše, maluje a kreslí a ke svým textům často dodá i svoje ilustrace. Kromě toho se aktivně účastní akcí týkajících se České republiky anebo jazyka. V roce 2018 v divadelním představní zahajujícím univerzitní festival TUFS hrála Helenu, čili jednu z hlavních postav R.U.R. od Karla Čapka. Dosud napsala 4 články časopisu v českém jazyce „*Raz, dva, tři*,“ který je zaměřen na ty, kteří se učí česky, a je vydáván bohemisty na TUFS. O vztahu k Česku píše, že „miluje Česko včetně toho, co se jí líbí a nelíbí“ a zvláště „to, co by nemohla zažít v Japonsku.“ Je milovníkem tvarohu a *„smažáku,“* ráda při procházkách pozoruje kavky.

KOŠILE, ŠÁTEK, BRÝLE

VLATKA DANĚK

A ještě bych prosila, přešlápla Lucie nervózně, protože to byla už opravdu ta poslední možnost a proto udělala nejprosebnější kukuč, jaký dokázala, a řekla: *„Nezbyli vám z masopustu nějaké masky? Potřebovala bych nějakou paruku s dlouhými vlasy, je jedno jakými."*

Prodavačka se na ni na pár vteřin zadívala a pak řekla: *A k čemu to teď potřebujete?*

Pro školní projekt, jinak bych vás v této situaci neobtěžovala…

Když obchodní asistentka Josipa K., jak stálo na její uniformě, zmizela za dveřmi v pozadí, Lucie si netroufala doufat. Na tu paruku si vzpomněla tak pozdě! Teprve včera večer jí přišlo, že možná ta košile, šátek a klobouk nebudou dost. A tak hned ráno utíkala do města.

Nejdřív nepochodila v malém obchodě v jejich čtvrti. Ať se nezlobí, ale O-P-R-A-V-D-U nemají čas, jiní zákazníci čekají; o hodinu později ji nemilosrdně odbyli ve velké samoobsluze v centru, že vše dávno vrátili do centrály. Když smutně postávala před výlohou zavřeného papírnictví, kde by to jistě měli, všimla si velkého nadpisu Drogérie vedle. Vždyť tam prodávají i dioptrické brýle i zdravou výživu, tak proč by, řekněme, neprodávali i masky na karneval, napadlo ji a vystála i potřetí toho dne frontu. Pro každou jistotu do košíčku hodila listerin a antibakteriální mýdlo a pak šla za prodavačkou…

Koupila jseeem…, radostně zakřičela, jakmile za sebou zaklapla domovní dveře, a hned utíkala do koupelny. Zasmála se, když z igelitového balení s velkým barevným nadpisem *„Staň se čarodějnicí!"* vytáhla nejdříve špičatou čepici, pak vzala do ruky dlouhou černou paruku, opatrně si ji nasadila na hlavu a snažila se z ní vykouzlit drdol z 19. století. Nešlo to, lesklé, plastické vlasy byly jako živé, klouzaly mezi prsty a nedaly se pořádně připevnit. Sotva je nějak zkrotila sponkami, naštěstí jich koupila dost. Stáhla vlasy dozadu, jak nejvíce mohla, protože se jí vůbec nelíbil jejich umělý lesk, ale co mohla dělat, tohle bylo v této mimořádné situaci nejvíc, co mohla udělat.

Potom si na sebe opatrně oblékla tatínkovou pruhovanou košili, ale zády napřed. Na prsa si položila oválný kus látky, na který tři dny mezi Gramatikou, Obrázky Prahy, Ústním a písemným vyjadřováním a ostatními předměty ručně našívala krajku, ustřiženou ze starého ubrusu. Sepnula ji kolem krku, zadívala se do svého obrazu v zrcadle, opatrně se otočila nalevo a napravo, povzdychla si: *„Snad to ujde,"* pak se napřímila a hlasitě a stroze pronesla:

„Komm her, Betty, pojď pozdravit pana Němce! Ich bitte dich!"

Zůstala nehybně stát, dokud nenapočítala do pěti, sundala paruku i košili, zahrnula se vlňákem a na hlavu si uvázala šátek. *„Tvoje prababička by měla, radost, že to ještě něčemu poslouží,"* smála se maminka, když je na půdě vylovila z krabic se starým oděvem. Lucie si stáhla šátek hluboko na čelo a k babičce v zrcadle promluvila hlubokým, jistým hlasem:

*„Neboj se, já toho černého vojáka přemůžu. Vezmi si tento amulet. Nikdy to z krku nesundávej a nikdy to nikomu nedáv*ej."

Jelikož se sama sobě v zrcadle vůbec nelíbila (opravdu vypadala docela staře) s radostí vyměnila šátek za hnědý dámský klobouk tety Věry. Co s ní, dokud neodešla na studia, hrála v ochotnickém souboru. Potkala ji minulý týden ve městě a vlastně ji tak zahalenou do půli obličeje vůbec nepoznala, ale ona na ní volala: *„Lucie, ty jsi doma?"* Vylíčila ji, jak komplikované to měla s návratem a jak teď shání nějaké symbolické kostýmy do divadla, které připravuje pro fakultu, a jak je to teď opravdu problém, když si je nemůže půjčit z regionální půjčovny. *„Tak si spíchni takový krajkový lacl na prsa, a už máš maminku z předminulého století, kovářku sis dobře vymyslela, klobouk pro paní úředníci ti přivezu, zazvoním, a nechám ho přede dveřmi,"* pohotově jí poradila a odfrčela.

Klobouček to byl opravdu krásný, takový decentní a hnědý, skoro přesně tentýž odstín jako její nejnovější retro baloňák. K doplnění celého obrázku si na nos nasadila malé kulaté lenonky ze, sestřiny hippie fáze, a zjihlým hlasem ke svému odrazu řekla:

„Samozřejmě, že jsme znali chudobu, ale paní Němcová byla osobnost tak slavná! A právě tohle byl výsledek jejího života plného práce. Dojímalo nás to."

Když pak viděla, kolik je hodin, zhrozila se. Honem si nahodila trochu pudru na tváře, hodně zvýraznila oči a po krátkém přemýšlení si řekla, že se přece nemůže malovat třikrát, a tak si natřela rty nejneutrálnější rtěnkou, jakou měla. Ještě v obýváku popadla velké bíle prostěradlo, v rychlosti s ním ve svém pokojíčku zamaskovala poličku s knihami na protější stěně, a už z nastartovaného notebooku, zaznělo ono známé *žbľook, žbľook*. Než se stačila leknout, či pocítit nějakou trému, zacinkal zvoneček a studenti Ústavu bohemistických studii FF CUNI začali hrát závěrečné divadelní představení v letním semestru 2019/20. *„Tvář naděje čili Obrazy ze života Boženy Němcové čili divadlo v době COVID-19*, takže Minami," Elena a Askar seděli před svými obrazovkami na Kajetánce, Wang, Chu a Hoa v Hostivaři, Alexandra na Modřanech, Alla na Vinohradech, Agnés v Německu, Ema v Polsku a ona, Lucie v Chorvatsku.

Jedenáct studentů, dvacet úloh, 1 200 kilometrů.

Když opona spadla, na obrazovce se ukázala jejich dojatá lektorka Ilona, zatleskala a řekla:

„Jedno je jisté, ať už se nám v životě stane cokoliv, vždycky budeme vzpomínat, jak jsme tenkrát, na prknech co svět znamenají z elektronu, hráli na dálku divadlo v době koronaviru".

MEDAILONEK

VLATKA DANĚK

Je krajanka, která se narodila (před víc jak půl stoletím) v chorvatském Daruvaru, kde žila a žije ve smíšené, česko-chorvatské rodině. Je vystudovaná politoložka s třicetiletou pracovní stáží v novinářství, redaktorka pozoruhodného sborníku práce *„Mé české kořeny“* (Jednota, Daruvaru, 2011)

Odchod do důchodu využila, aby si zlepšila češtinu a poznala krásy pravlasti. Díky krajanskému stipendiu studovala na Kabinetu češtiny FF MUNI v Brně a Ústavu bohemistických studií v Praze.

Ve volných chvílích náruživá divadelní ochotnice (hlavně na prknech Českých besed v Chorvatsku), fotografka a cestovatelka. Velkou sérii článků o krásách Daruvaru pod názvem Šećimo (v chorvatšině) uveřejnil portál Daruvarski portfolio (https://daruvarski-portfolio.net/secimo-daruvarom/)

ANNA KARANTÉNOVÁ

JUDYTA EWA OPALIŃSKA

Anna Karanténová bydlí v domě číslo 19. Nemá ani manžela, ani děti. Nemá žádného psa nebo kočku. Jen záhadného spolubydlícího, o kterém většina jenom slyšela, avšak nikdy ho nepotkala. Pouze několik lidí se mělo příležitost se s ním setkat.

Každé ráno Anna Karanténová vstává, snídá a připravuje se na celý den. Má hodně práce, protože jejím pracovištěm je celý svět. V 5 hodin ráno, když ještě lidé spí, kontroluje situaci na celém světě. Hledá ty, kteří ji ještě neznají. Pokud někoho takového najde, upozorňuje ho. Ví, že nakonec každý bude potřebovat její podporu.

Není to poprvé, když Anna Karanténová cestuje kolem celého světa. Viděla už mnoho lidí, států a historií. Přicházela tam, kde už nebyla naděje, a kterou ona chtěla znovu přivést. Náklady na její pomoc byly obvykle vysoké, ale nakonec jí všichni děkovali. Psali o ní dopisy, básně a romány. Vztyčili pomníky, malovali obrazy a skládali hudební skladby.

Dnes Anna Karanténová vede těžší život než v minulosti. Někteří ji milují, někteří nesnášejí. Někteří poslouchají její rady, někteří chtějí, jen aby už zmizela. Ti poslední jí vůbec nerozumějí. Chtějí jen žít tak jako to bylo před tím, než se celý jich svět změnil. Chtějí uvidět své blízké, navštěvovat parky a lesy, cestovat a dělat večírky. Karanténová Anna to chápe, ale také chce pro lidi to nejlepší. Vysvětluje lidem, že pokud ji budou poslouchat, ona půjde pryč a už se nevrátí. Bohužel to nechtějí slyšet. Jsou hluší k prosbám a hrozbám. Karanténina práce je stále a těžší a delší. Nikdo jí nevěří. Nikdo se nebojí jejích varování. Nikdo nemyslí na to, co bude, jestli Anna ztratí trpělivost. Odejde a už se nevrátí. Její moc přestane fungovat a dům číslo 19 propustí toho, před kterým nás tak dlouho bránila.

MEDAILONEK

JUDYTA EWA OPALIŃSKA

Pro přátele je Gniewojka, co ve staropolštině znamená „ta, která zmírňuje hněv“. Je studentkou češtiny na Jagellonské univerzitě v Polsku a stážistka v rámci programu Erasmus+ na Karlovce. Je fanynkou moderní literatury a hudby, poezie, pražské architektury, cestování a fotografování (její fotografie je možné nalézt na Instagramu @gniewojka). Ve volném čase hodně píše básně, fantastické pohádky a scénáře. Říká, že jednoho dne svět uvidí její knihy, ale teď není tohle vhodná chvíle.

ROUŠČINO VYPRÁVĚNÍ

AILI YU

Dobrý den, jmenuju se Rouška. Jsem stydlivá a uzavřená. Můj nejlepší kamarád je lékař, často mu pomáhám při jeho práci. Jsem také populární v Číně i v Koreji, protože spousta superhvězd nebo slavných lidí mě nosí, když čekají na lety na letišti.

Před dávnými časy si mně jenom trochu lidí všímalo. Ale je dnes vše jinak. Přečetla jsem zprávy, že ve světě je nový virus, které se jmenuje koronavirus. Tento virus je podobný chřipkovému viru, ale je silnější i škodlivější. Počet nakažených pacientů se zvyšuje den za dnem. Koronavirus škodí hodně zdraví, zaviňuje smrti i velkou škodu v ekonomice. V tom případě mě lidé potřebují! V Číně pomáhám každému, aby se před virem ochránil. Pracuju a pracuju. S mojí pomocí se koronavirus nerozšíří tak rychle, což mi dělá radost.

Ale co mě moc překvapilo, že když přijedu do Evropy, na začátku lidé mě byli nepřátelští. Kvůli tomu je mi moc smutno.

Jedou, jsem, jela ven. Lidé se mi vyhýbali a zakřičeli na nás nahlas *„koronavirus“.* Zlobím se na to, ale nic nemůžu dělat. Jsem sama a nevím, proč se mi nelíbí Evropani. Mojí prací je skrývání nosů a pus lidí, aby se bránili špatnému vzduchu s virem. Asi mi Evropani nevěří a myslí si, že jsem zbytečná. I když existuje takové myšlení, nechci se vzdát pomáhání lidem. Taková situace se změnila po vyhlášení kritického stavu. Vlády oznámily opatření proti rozšíření koronaviru, že každý člověk musí nosit roušku při vnější akci. Od té doby ke mně změnili jejich postoj a proto v současné době hraji důležitou roli při karanténě.

Lidé si roušky posílají a dávají jako dárky, takže vztahy mezi lidmi i státy se blíží. Zdá se mi, že jsem symbol přátelství. Nejprve si lidé nezvykli mě používat, protože stav pleti obličej se zhoršuje, když mě dlouho nosí. Ale potom se jim to zalíbilo. Bylo objeveno, že když mě lidé nosí a komunikují s ostatními, tak se mohou chovat nepohodlně, protože se nemusí bát o to, že ukážou své ošklivé emoce. Můžou se smát jakkoli bez starosti pod rouškou. A já jim pomáhám schovat tyto emoce. Lidé nemůžou být trapní, protože nikdo nemůže to vidět. Ženy si také nemusí malovat obličej tak dlouho, což šetří čas i peníze.

Někdy si dělám legraci, že beze mne nikdo v současné situaci nemůže žít. Ale mám přání, že se všechno brzo vrátí do normálu, ačkoliv budu zase *„zbytečná“* jako dřív. Držím pálce a budu pracovat v první linii, až mě nikdo nebude nepotřebovat. Překonejme všechny problémy při karanténě!

Jsem rouška, děkuji všem za pozornost pro můj příběh.

MEDAILONEK

AILI YU

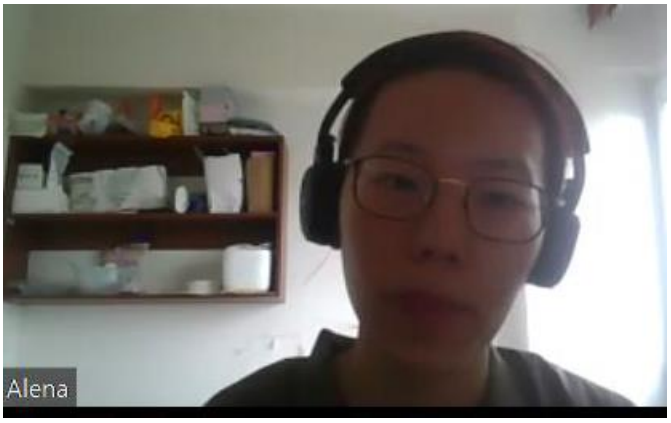

Aili Yu (nar. 1998 v Šanghaji) je čínská studentka, která se zabývá bohemistikou na Pekingské univerzitě mezinárodních studií od roku 2017. Nejvíc se zajímá o českou literaturu. Na začátku bakalářského studia se zúčastnila divadelního klubu, a proto se zprvu věnovala čínskému divadelnímu představení. V té době napsala první scénář v čínštině, a udělala se spolupracovníkem prvního divadelního díla (Blbi, adaptováno podle jiného scénáře čínského autora). V roce 2019 pokračovala ve studiu na Karlově univerzitě v Praze. Pracovala aktivně a pilně na čínském vízovém centru v Praze. Během karantény napadla ji inspirace a napsat povídku Rouškovo vyprávění.

POCHOPENÍ

XI WANG

V hotelu, to je první den, a budu tady bydlet ještě 14 dní. Projdu prázdnou chodbou a slyším zvuky z ostatních pokojů. Někdo volá, stěžuje si rodičům na špatné podmínky, a někdo poslouchá hudbu, aby uvolnil nervozitu, a ještě jedna dívka, bydlí vedle mě, nic neslyším, když jdu kolem jejího pokoje, nejprve si myslím, že tam nikdo nebydlí.

Odpoledne volám mamince, nebavíme se dlouho, ale po hovoru hlasitě pláču. Při cestě domů jsem měla příliš hodně nervozity a strachu. V tomto okamžiku, uvolním všechny emoce. Neustále pláču, až uslyším ťukání.

Otevřu dveře, tam nikdo není, jen kousek papíru. Na tom papíře se píše, že je dívka, která bydlí vedle mě a jestli chci, můžu si s ní popovídat přes Wechat. A pak jsme si začali popovídat. Vypráví svůj příběh. Když dojela, vůbec nevěděla, co má dělat. Všude jsou lidé v ochranných oděvech. Po základní kontrole, byla zapomenutá a nenašla cestu do hotelu na karanténu, zůstala tedy na letišti celou noc. Druhý den přišla do hotelu s dalšími lidmi, ale tady neměl její informaci, nemohla bydlet. Odpoledne přišla do dalšího hotelu, ale musela platit na vlastní náklady, jestli tady chtěla bydlet, pokoj stál 700 yuanů denně. Když váhala, pracovník, který na ni zapomněl, ji našel a konečně ji přivedl do správného hotelu, při cestě jí stále vyčítal, proč ho nenásledovala. I když to nebyla její chyba, nic neřekla.

Pak se přihlásila v hotelu, ten pracovník ji vedl do pokoje a omylem rozbil její zavazadla. Uklidnila ho, pracovník však začal křičet: *„Nejsem povinen ti pomoct s kufrem, rozhodně to není moje chyba, že se rozbily. Myslíš si, že za to musím být zodpovědný?“* Zase nic neřekla a vešla do pokoje. Ten pracovník řídil všechny věci na tomto patře. A pak nedostala první jídlo.

Tento pracovník mě přivedl do místnosti. Vzpomenu si, že má opravdu špatnou náladu. Najednou slyším výkřik, jedna žena, se asi zlobí. Potom slyším hlas toho pracovníka, taky se zlobí na ženu. Žena nadává, že potřebuje teplou vodu, jídlo a nové čisté oblečení. Pracovník se s ní nemůže pokračovat hádat a taky ji nemůže umlčet. Hádají se moc dlouho, slyším zvuk otevírání dveří a potom hádka končí. Všimnu si, že ten zvuk vychází z vedlejšího pokoje. Pracovník hlasitě nadává: *„zase ty! Nevidíš, že mám tady problém? Vrať se do svého pokoje!“* poté slyším hlas dívky, *„Pane promiňte, ale musím něco říct této paní. Bydlíme tady jen 14 dnů, jestli je něco těžkého pro vás, prosím vás trochu to vydržíte. Pan pracovník tady možná pracuje už dlouho, každý den musí vydržet nebezpečí, opakovat stejný nudný úkol a čelit stížnostmi různých lidí. Prosím vás obě, ať to pochopíte!“* Poté, slyším, že se dveře zavřely.

Asi její slova překvapila ženu a pracovníka, dlouho jsem nic neslyšela. Potom žena řekla velmi tiše: *„Ty věci už nepotřebuju, ale zítra mi radši přineste jídlo dříve!“* Venku celou noc už nic neslyším.

MEDAILONEK

XI WANG

-

ZATRACENÁ SNĚHURKA

ELENA BONDAREVA

Ema přimhouřila oči. Vychrtlá černovlasá dívka stojící uprostřed místnosti se prohnula v zádech a dotkla se rukama podlahy. Pak se rozmazala ve tmě jako nejasná skvrna, a náhle si vzala tvář gigantického pavouka. Pavouk krátce stál trochu sebou trhaje, a pak se rozběhl po podlaze s hluchým klepáním, vyšplhal na zeď a za chvíli už visel na stropě se syčením a chichotáním, a pomalu se úplně vypařil jako duch.

„Ach, kdyby ano,“ pomyslela si Ema. Jakmile pořádně otevřela oči, iluze zmizela. Dívka byla stále uprostřed místnosti, napřímila se a schválně rozcvakla prsty, hlučně a demonstrativně rozklepala zuby, přistoupila ke své posteli, uložila se a vytáhla telefon. Ozvaly se vrzající, praskající zvuky jejího hlasu. Jako by se valily kameny do potoka, bořil se nenamazaný povoz, foukal vítr v suchém rákosí, někdo škrtil mývala.

„No tak,“ řekla si přísně kvůli těmto myšlenkám Ema, *„jsi pasivně agresivní. Vždyť nedělá nic špatného. Není to její vina. Ona tě tak štve jen proto, že existuje“.*

Od jejich společného uvěznění uplynul více než měsíc. Nikdo přesně nevěděl, proč se to stalo. Vyprávěly se neuvěřitelné věci, jako by někdo snědl netopýra a nakazil se neznámou nemocí, která začala postupně ničit celý svět. Tomu se samozřejmě nevěřilo. No kdo, jen se zamyslete, bude chtít jíst nemocného netopýra? Milovníci konspiračních teorií hovořili o diverzi a o umělé epidemii, která měla konkrétně snížit lidskou populaci. Ještě byli paranoici, ti křičeli na každém rohu, že teď všichni přeživší dostanou pod kůži elektronické čipy a celé lidstvo bude zotročeno. Kvůli tomu, prý, to všechno je v plném proudu.

Když nastala Nemoc, svět se zastavil. Každý musel zůstat na místě, kde byl, postavy na šachovnici zmrzly ve svých pozicích a rolích, hra se přerušila. Teď jsi měl jen to, co jsi získal předem. Pokud jsi měl práci, rodinu, lásku, peníze, bydlení, tak dobře. Pokud ne, tak si za to můžeš sám.

Mnoho lidí začalo bít a ponižovat ostatní lidi. Jedna věc je setkat se večer v polotmavém bytě, pít studené víno a říkat, jak se čtvrtletní zpráva vzdala a jaký šéf má novou milenku. Úplně jiné je být spolu měsíc zavřený. Stejné oči, zvuky, pachy, rozptýlené ponožky, non-stop po celý den a nemůžete nikam jít. *„Jak jsem si mohl vybrat tebe?“* ptali se lidí, křičeli do zdi, občas bili. Tu zeď, sebe o tu zeď a někoho, koho si kdysi z absurdní náhody vybrali.

Ema to měla jednodušší. Nevybrala si. Za ni se rozhodli správci ubytovny. Méně odpovědnosti. *„A o zeď se nedá bít,“* pomyslí si, že je blázen. *„Nemůžeš se ani bít o zeď “.*

Emino společné bydlení se spolubydlící, s níž se předtím setkávali jen ve večerních hodinách a snažily se na sebe ani nedívat, se stalo mučením. Není to tak hrozné na první pohled,

nevadí, že mluví ne naším způsobem, a chodí po místnosti, ohýbajíc se jako pavouk. Není to děsivé, že ne? Vůbec, vůbec ne strašné. Jen to klepání zuby. Zacpi si uši, zacpi si je a utíkej, kam se oči dívají, od tohoto klepání. Jenomže utéct se nedá, zavřeli vás spolu. Můžeš jen na krátkou chvíli odejít a pak se vždycky vrátíš.

Utéct od Ní bylo možné jen k Němu. Řídké letmé rande v nějakém z pražských parků. *„Pojedeme ke mně,"* napsal jednou a do Emina hrdla vstoupila ohavná dusivá křeč, ostrá a suchá. *„Ne, pojďme se raději projít do parku,"* napsala Ema. A myslela si: *„Ať se prosím, proboha, neptá proč. Pak bychom museli říkat pravdu. A tady se bez pasivní agrese neobejde".*

Seznámili se na internetu ještě před Nemocí. Jeden z tuctu náhodných chlapů, kteří jí psali, on aspoň neposílal neslušné fotky, nepsal žádné hloupé vtipy a jako by nebyl úplně blázen. Mluvil dlouho a monotónně, hlásek měl nudný, tekutý.

„Až to skončí, mohla bys tu zůstat. Manželství je dost dobrý důvod zůstat v této zemi, že? Já například potřebuji ženu," řekl okamžitě a jednoduše, *„Máš syna, že? Nemusíš ho sem vézt. Nech toho syna u příbuzných, nepotřebuju cizí děti. Zajistím ti bydlení a stravu, na zbytek si vydělej sama."*

„Jaké má ošklivé uši," myslela si Ema, dívajíc na jeho z objektivního hlediska úplně normální uši. Všechno by bylo v pořádku, jako by byl normální chlap a neposílá neslušné fotky, a rukama se mě nedotýká, protože pak by to bylo naprosto nesnesitelné, kdyby to zkusil, a uvažuje, že není úplně blázen, ale ty uši... Před ušima chtěla utíkat bez ohlédnutí. Ale nebylo kam utéct. Ti dva, pavoučí dívka a muž s ušima, to byl teď celý Emin svět, když byla zavřená tady v cizí zemi. Protože jiní lidé na světě už nebyli.

Ema už věděla, že všichni nejsou skuteční. Obraz v monitoru, zvuk v telefonu, jejich myšlenky, pocity, vzpomínky, všechno bylo stejné, ale lidé sami už neexistovali. To když mluvíme o těch, které Ema znala, milovala, respektovala a chtěla vidět, slyšet, hmatat. Rodina a přátelé v jiné zemi, vyučující a spolužáci na univerzitě, už neexistovali. Zůstaly jen hologramy, vzhled, hlas, myšlenky byly přenášeny přes monitor bezchybně. Byli tam ještě lidé na ulicích, ale zjistit, jestli jsou skuteční, nebo také jen holografičtí, nebylo možné. Cizí, rychlé, vyděšené, ostré a zlé. Všichni jsou v hadrových rouškách podle nové apokalyptické módy. Nemůžete blíž než metr a půl, oznamoval zákaz, ale nikomu se beztak nechtělo k nim přiblížit.

Život zamrzl, postavy na šachovnici se navždy ujaly své pozice. Žádný nový vztah, žádná šance najít práci, žádné plány, žádné naděje. Zmrazit, zatajit, počkat. Tak se tě ta Nemoc nedotkne a možná se nestaneš hologramem. Nebudeš jako oni, neskutečná. Strhň v této pozici, vedle tebe pavoučí dívka a muž s ušima. Uvězněni s tebou v jedné kleci, v jedné kostce na šachovnici. Co by sis radši vybrala, být agresivní nebo na sobě pracovat?

Utéct před oběma bylo možné jen do přírody. Ema je zvyklá hodně chodit. Bylo jí jedno kam, jde tam, kde by byly stromy, květiny a méně lidí. Tam, kde nebyli lidé, byla zvířata. Zvířata byla skutečná. Hadi vylezli k Emě až na pěšinu, nad hlavou přeskočily veverky, jednoho dne přišli jeleni.

Přišel i kocour, třel se u nohou, mumlal. Psi utíkali od pánů, strkali slintající čenichy do kolen, škrábali drápy po nohách, hleděli do očí. *„Jsem zatracená Sněhurka,“* pomyslela si Ema, aniž by vůbec pochopila, s čím tu zvířata jsou a proč by měla mít nová děsivá realita tak absurdní, ale tak příjemnou opci.

A možná, že neskuteční nejsou ostatní lidé, ale já? Zatracená Sněhurka odpočívá v křišťálové rakvi, leží tam v jeskyni a houpe se na řetězech ve vlhku, tichu a klidu. A po světě chodí její hologram jako živý, jen mrtvý. Hologram nemá žádné emoce, protože v novém nemocném světě plném lidských strachů, paniky a naděje na osvobození, nelze mít žádné silné pocity.

A možná celý svět je neskutečný. Lidská civilizace se nemůže zhroutit z toho, že někdo snědl nedopečeného netopýra. Světová ekonomika se nemůže zastavit, protože na světě se objevil nový virus. Nemohou přestat létat letadla a odříznout lidi od sebe. A tito bezdomovci v rouškách na náměstí? Ema se rozhlédla, bezdomovci nemohou nosit roušky, bezdomovci v žádné ze zemí světa neplní pravidla, to se v reálném životě nikdy nestane. Je to sen, psychiatrická krystalizace bludů, jsme v Matrixu, zbláznila jsem se, nebo co to je?

„Ty jsi ale pěkně blbá, kočko,“ zařval jeden z bezdomovců na Emu, která pod vlivem těchto myšlenek náhle znehybněla uprostřed malého náměstí, obrostlého žlutými květy. Ostatní bezdomovci se hanebně a lacině zasmáli, zaskřípali pod rouškami, rozkřičeli nechutnosti.

Z hlubin své křišťálové rakve houpající se na zrezivělých řetězech v surové jeskyni hluboko v hoře, o které nikdo neví, zakřičela Ema děsivě a nahlas: *„Jděte všichni do prdele!“*
Z tohoto křiku praskla křišťálová rakev, rozpadla se na tisíce chroupavých střepů. Ema klesla na záda z výšky dvou metrů a už leží na dně jeskyně celá ve střepinách.

MEDAILONEK

ELENA BONDAREVA

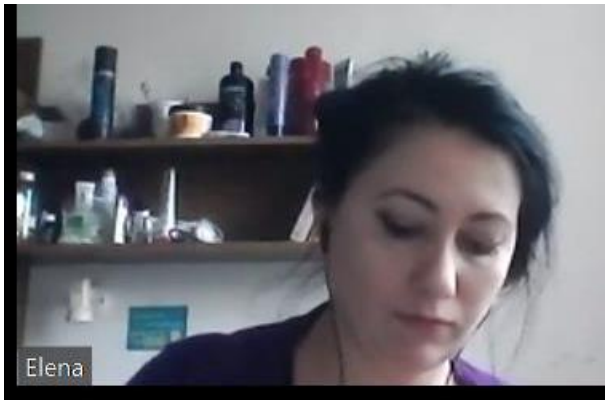

Narodila se v Novorossijsku (Rusko) v rodině českých krajanů. Celý život se věnovala tvůrčímu psaní textů. Pracovala jako novinářka a redaktorka v několika vydáních svého města. Byla šéfredaktorkou módního časopisu. Pracovala v tiskovém oddělení primátora města a zabývala se psaním oficiálních textů, řečí a politických projevů.

Díky velké úctě k minulosti svých předků a lásce ke své historické vlasti se stala členem českého krajanského kulturního spolku *Mateřídouška*. Spolek byl založen v Novorossijsku potomky přistěhovalců z Česka, jež přijeli do Ruska v polovině 19 století.

V *Mateřídoušce* zastává funkce tajemníka veřejné rady a místopředsedy. V rámci aktivit spolku věnovala spoustu času studiu českého jazyka a kultury, zpěvu českých písní a účasti v divadelních představeních v Češtině. V rámci kulturního programu *Mateřídoušky* zahrála na Novorossijské scéně řadu rolí z nejdůležitějších děl české literatury *„Mařenku“* z opery Bedřicha Smetany *„Prodaná nevěsta“*, *„Haničku“* z *Lucerny* Aloise Jiráska, *„princeznu Angelínu“* z pohádky *S čerty nejsou žerty* na základě díla Boženy Němcové…

KE KORONAVIRU

VITALI BREZHNEV

Kamarádi, konec korony kráčí!

Opatrně, omezujte okruh okolí.

Radostně se rozkvitnou růže. Restaurace, se

Opět otevřou. Okolnosti

Nás nezlomí. Nutně nespěchat. Nepřítel-netopýr

Abdikuje, ačkoli agresuje aktivně.

MEDAILONEK

VITALIJ BREZHNEV

Od samého dětství Vitalije Brezhneva obklopovaly různé jazyky. Ta okolnost dovedla jeho do blízkovýchodních studií v rodné Gruzii a pak do Ústavu Bohemistických Studií v České republice. V roce 2019 on napsal bakalářskou práci o původu jazyků a od té doby pokračuje svůj lingvistický výzkum. Vitali velmi rád cestuje, a snaží se to kombinovat se svou vášní pro učení jazyků. Vitali považuje, že učit se cizí jazyky je protější, čím to se zdá. Hlavně je velká touha a praxe.